

kész költemény. A sárga vagy vörös színtől a borókafenyő kékes árnyalatáig. A szerelmes fajdkakas szín pompás farktollait illegeti, itt színes szavak kavarnak.

Janónak gyakorlata van ebben. Már évek óta vall szerelmet Majának, mindig örül érkezésének, ajánlja szolgáltatásait. Maja, nincs-e szükség valamire vagy valakire? Legalább egy megbízható vezetőre az igényes túrához? A hegyek veszedelmesek. Rám számíthatsz, sokat kibírok, a hátamon fát lehet hasogatni. Közben szerelmes tekintettel igézi, s ez Maját bosszantja, minél jobban igyekszik a fiú, annál ellenszenvesebbnek látja.

Úgy tűnik, Jano már unja bámulni a hideg bálványt, így aztán sokatmondó pillantásokat vet a milliomos hölgyre, pedig annak csak Viliamon csüng a szeme. A hegyi farkas megtisztelve érzi magát és örömeiben bőven rendel. Maja a csontjaiban érzi, hogy rosszul áll a szénája. Az egész rossz, értelmetlen, eltorlasztották az útját, leöblítgeti sörrel, meglepő, hogy a milliomos hölgy is azt iszik, holott a fiúk kitartóan körtepálinkával koccintgatnak. A milliomos hölgy vécére menet kissé meginog, s visszajövet azt mondja, szédül, ideje lenne eltűnni, megyek a szállodába, ami már nem az enyém, de mindig szívesen látnak, és Viliam készségesen felpattan, a karját nyújtja, elkísérlek, Klárka, hisz tudod, hogy itt medvék garázdálkodnak.

Maja bambán bámul a sörös pohárba, a keserű ital áttetsző arany színű, könnyű, szinte hímzésnek tűnő hab van rajta. Hát így vagyunk, a sorsot nem törheted ketté a térdeden. Kábultan hallgatja Jano szavait, gondolatai szétolvadnak, mint valami forró serpenyőben, tudod, néhány fafajta – mondjuk olyan háromszáz esztendő – szörnyű drága, köbméterre ötszáz dollárba is kerül, a fa kincs, amit elődeink hagytak ránk, csak hogy mi ezzel nem törődünk, nem törődünk úgy, ahogy kellene... Láttad azokat a gömbfával teli vagonokat a vasútállomásokon? Mindent kivisznek... Eh, mit, legyint egyet, abba hagyja a panaszkodást, magába önti a pohárka tartalmát, és csodálkozva csóválja fejét, lám, mire képes a föld vagy a nő, akarom mondani a milliók vonzereje... Aki magasra hág, nagyot esik, fiú...

Majára szegezi tekintetét, mintha válaszra várna. Mit mondhatna neki? A sorsot fejszével sem vágthatod ketté, barátocskám. Maja egy pillanatig túri a körtepálinkától és a reménytelen szerelemtől ittas szemek tekintetét, majd határozottan feláll, megyünk, nem? Itt az idő.

(Vércse Miklós fordítása)

Wernke Bernát

habjaiban nyugtassa

...díszesbe döntötte
bánatát, magasba
tartott ujjai szélbe
lengetésével
hegy ormán... és ez elegendő

tömörületként, összemérte
jelenét, múltját... míg szemét
barátította, fák már ritkulóba
hajló, októberi koszorújára...
mikor, a közeli, bővizű patak
fülébe csengett, s arra tért
egy pillanatra, hogy derék,
már-már bujaságát kérő
pilláit, habjaira nyugtassa... e
szerdai, végre ráparázsló
alkonyban...

erőtlen ajkak erdejében

...inkább a sikátorokat
választotta, az újra
ráhulló estben... a szavak

végtelenét számúzve, az
erőtlen ajkak erdejében... hol
körbe venné, a nem kívánt
enyészet, szálankénti
reppenete erre... belépése
előtti ékeit veszítve, mit
égből szórtak rá, a város
még élő, gyönyör
tüzei... és arcok arra
térte, életerebe
térítette, viruló
keble réseiből, kikelve
leheltette, a szeptemberi
lendületet...